

kontraŭ liaj flankoj per la trikoto.

Hari neniam en sia vivo havis tian Kristnaskan bankedon. Cent grasaj, rostitaj maleagroj; montoj da rostitaj kaj bolkuiritaj terpomoj; pladoj da grasaj kolbasetoj^[41]; vazoj da buteritaj pizoj; arĝentaj ujoj da dika riĉa viandsaŭco kaj ĵeleo de oksikokoj – kaj amasoj da sorĉistaj petardetoj^[42] tie kaj ĉi tie sur la tablo. Tiuj mirigaj festludiloj tute ne similis la feblajn moglajn aferojn kun etaj plastaj figuroj kaj rompiĝemaj paperaj ĉapo, kiujn la Dursloj kutime aĉetis. Hari tiris sorĉistan petardeton kun Fredo kaj ĝi ne simple sonis ‘bam’ – ĝi eksplodis kiel kanono kaj englutis ilin per nubo da dika blua fumo, dum el ĝi eksaltis ĉapelo por subadmiralo, kaj kelkaj vivaj blankaj musoj. Supre ĉe la Ĉefa Tablo, Zomburdo jam interŝanĝis sian pintan sorĉistan ĉapelon per flora kufo, kaj ridklukis gaje pro ŝerco, kiun Prof. Flirtmeĉo ĵus legis por li.

Flamantaj Kristnaskaj pudingoj sekvis la meleagrojn. Persi preskaŭ rompis siajn dentojn mordante arĝentan ŝiklon enfiksitan en lia porcio. Hari rimarkis, ke Hagrid fariĝis daŭre pli ruĝa en la vizaĝo dum li mendis daŭre plu da vino, finfine kisante la vangon de Prof. MakGongal, kiu, mirinde al Hari, ridetis kaj ruĝiĝis, kun ŝia cilindra ĉapelo malrekte sidanta.

Kiam Hari finfine iris de la tablo, li estis ŝarĝita de amaso da aferoj, kiujn li gajnis el la petardetoj, inkluzive paketon da nekreveblaj lumaj balonoj, kompletan por kreskigi verukojn, kaj lian propran novan pecaron por sorĉista ŝako. La blankaj musoj jam malaperis, kaj Hari suspektis kun tre malagrabla sento, ke ili estos finfine la Kristnaska bankedo de S-ino Noris.

Hari kaj la fratoj Tordeli pasigis feliĉan posttagmezon per furioza neĝbula batalo en la bieno. Poste, malvarmaj, malsekaj, kaj anhelantaj, ili revenis al la fajro en la Oragrifa komuna ĉambro, kie Hari debutigis sian novan ŝakpecaron per spektakla malvenko en ludo kun Ron. Li suspektis, ke li ne tiel ege malvenkus, se Persi ne tiom provus helpi lin.

Post manĝo de meleagraĵaj sandviĉoj, patkukoj, savarino, kaj Kristnaska kuko, ĉiuj estis tro sataj kaj dormemaj por fari multon antaŭ ol ili enlitiĝis, krom spekti dum Persi postkuris Fredon kaj Georgon ĉie tra la Oragrifa turo, ĉar ili estis ŝtelintaj lian prefektan insignon.

Tiu estis por Hari la plej bona Kristnaska tago de la vivo. Tamen io ĉagrenadis lin preskaŭ nekonscie dum la tuta tago. Nur kiam li jam grimpis en sian liton, tiam li povis libere pripensi tion: la nevidebligan mantelon, kaj kiu sendis ĝin.

Ron, sata pro meleagraĵo kaj kuko, kaj havanta nenian misteron kiu ĝenis lin, endormiĝis preskaŭ tuj kiam li fermis la drapiraĵojn de sia baldakena lito. Hari klinis el sia lito kaj tiris la nevidebligan mantelon de